

Egmont

1979 Balandis

EGLOTė

1979 balandis

TURINYS

- 3 VELYKOS, J. Norkus
- 4 VELYKU STEBUKLAS, D. Lipčiūtė
- 12 VELYKOS (vaizdelis), D. Staniškienė
- 16 VELYKU RYTAS
- 18 DU DRAUGAI, E. Marbach, sulietuvino D.S.
- 22 UGNIAKALNIAI, I. Grigaitienė
- 26 GALVOSŪKIAI, R. Račkauskienė
- 30 KEISTA KELIONĖ, R. Stukaitė
- 32 KAIP KIŠKIAI VIRTO VARLĖMIS, A. Vitaitė

PIEŠINIAI

1979 m. viršeliai — Jono Tričio
Skyrių vinjetės — Zitos Sodeikienės
Kitos iliustracijos:
M. Barzdžiūtės — 3, 24
A. Sruoginienės — 4, 5, 7, 8, 12, 16-17
E. Muliolienės — 6, 9
A. Sutkuvienės — 14, 18, 25
Z. Sodeikienės — 15
G. Šimaičio — 19, 20, 21

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, skyrius tvarko: gamtos — I. Grigaitienė, kalbos — R. Račkauskienė, pasakų — A. Vygantienė.

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiuma. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLOTė — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Conn. 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Conn. 06260
EGLOTė (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

VELYKOS

Jonas Norkus

Tai gražus Velykų rytas!
Dangumi saulutė ritas.
Supasi varpai din-din —
Liejasi giesmė širdin...

Aleliuja! Mirtis krito
Šventąjį Velykų rytą.
Kėlės Kristus! Ir gamta,
Vėl Dievulio prikelta.

VELYKŲ STEBUKLAS

Danutė Lipčiūtė

Močiutės virtuvėje buvo linksma. Septyni vaikaičiai klegėjo aplink apskritą stalą. Stalo viduryje močiutė pastatė elektrinę šildomąją plytelę. Ant jos kiekvienam kiaušinių margintojui buvo padėta dėžutė nuo batų tepalo su vašku. Kiekvienas vaikas turėjo savo adatėles, plunksnes, pieštuką. Reikėjo tik išminties, kaip jais kiaušinį išmarginti. O išminčių buvo septyni. Kiekvienas gudresnis už kitą.

— Mano gėlė, tai gėlė. O tavo — kaip voro kojos! — pasakė Algis sesutei.

— Voras laimę neša! Ir jis gražus Dievo kūrinys! — atšovė ta.

Tik Andriukas buvo nešnekus ir nejuokavo. Jis vis laikėsi arti močiutės, tai prie jos prisiglausdamas, tai į ją bent pažvelgdamas.

— Vakar mano tėtė parnešė džiovintų skruzdėlių, ir mes valgėm, — nei iš šio, nei iš to pasakė Paulius.

— Fe! — padarė rūgštų veidą Elytė. — Kas nori skruzdėles valgyti!

— O gal skanu? Trakšt, trakšt tarp dantų. Kaip popkornai... sukikeno Linutė. Tuo momentu Elytė kumštelėjo pusseserę, iš jos rankų išslydo kiaušinis. Takštelėjo po stalą ir sudužo. Berniukai tuojau pradėjo ją erzinti.

— Panelės pirščiukai net kiaušinio neišlaiko!
— Žioplas daiktas!
— Na, vaikučiai, — ėmė raminti juos močiutė. — Atvažiavot pas mane margučių marginti, ne peštis. Ar ne taip, Andriuk?

Vaikas atrodo, kad to močiutės klausimo ir laukė. Iš karto sukruto ir prabilo.

— Močiute, juk mano tėvelis mokėjo labai gražiai velykaičius marginti, ar ne? Dar pernai mes kartu... Atsimeni, močiute?... Kodėl jo šiandien nėra?... — ir, visą tai pasakęs, Andriukas atsiduso.

— Nežinau, Andriuk. Gal laiko neturi... gal dirba. O gal kur išvažiavęs.

— Mama sakė, kad tėvelis išvažiavo. Bet kur jis yra, močiute? Aš jo taip laikiu. Velykos nebus linksmos be tėvelio... — vėl kalbėjo Andriukas.

Vaikai pasižiūrėjo vienas į kitą. Nutilo. Virtuvėje galėjai girdėti vašką tirpstant skardinėse ir vandenį burbuliuojant puode. Močiutė apkabino Andriuką, pasisodino ant kelių, paėmė plunksną, kiaušinį ir tarė:

— Pabandykim mudu, Andriuk, numarginti velykaitį taip, kaip tavo tėtukas. O kad jis vėl į namus sugrižtų, reikia labai norėti ir labai Dievulio prašyti.

— Bet aš mažas, aš negaliu taip garsiai šaukti, kad Dievulis girdėtų. Dievulis gyvena labai aukštai, — suabejojo Andriukas.

Kiti vaikai prapliupo juokais. Andrius nė nemirktelėjo.

Vašku išpuoštų margučių skaičius augo. Visas stalas buvo margas. Vaikai krovė velykaičius į krepšelius. Greit kuris nors iš tėvų atvažiuos juos namo parsivežti.

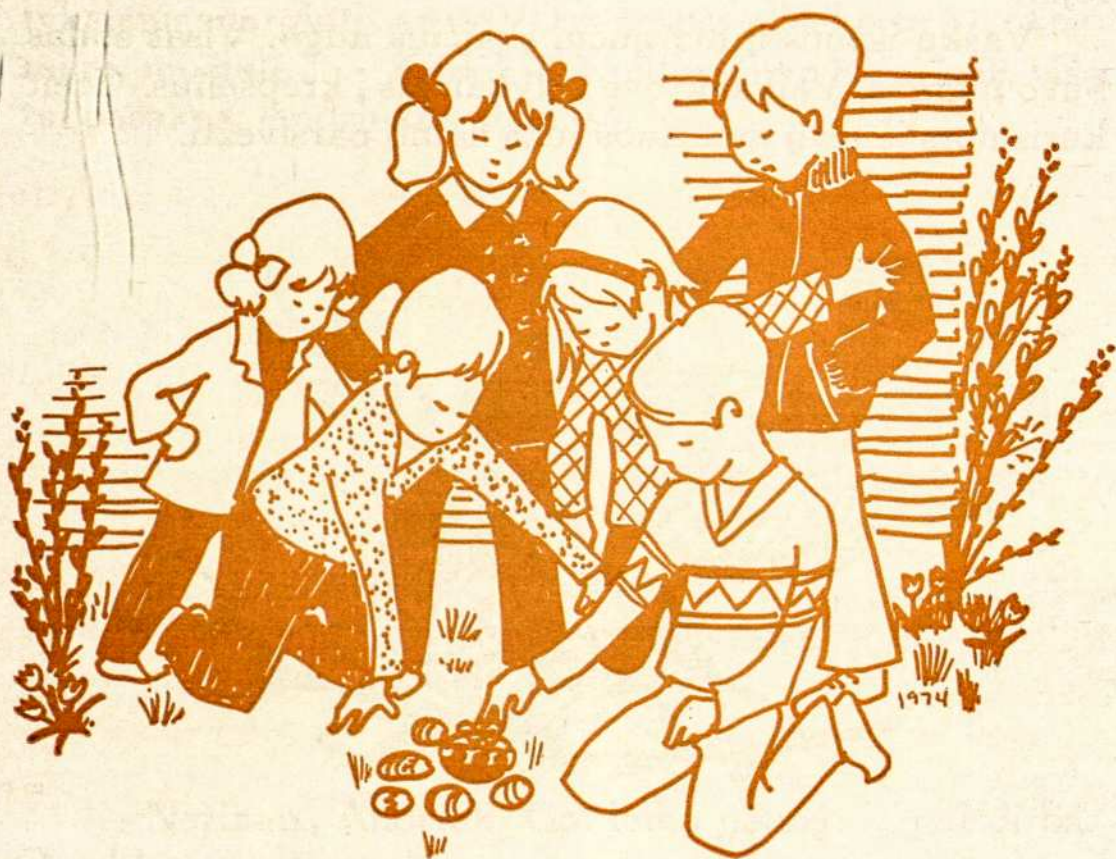
Artėjo vakaras. Visi vaikai galvojo, kaip bus smagu sulaukti Velykų ryto. Didysis, šventas Velykų stebuklas jau čia pat...

Kai visi išsiskirstė, močiutė palydėjo Andriuką į namus. Jo tėtukas neatvyko jo pasiimti. Močiutė kalbėjo anūkui, jį guodė, ramino.

— Nereikia Dievuliui garsiai šaukti, — aiškino močiutė. — Galima melstis tyliai, širdyje. Dievulis tave ir mane labai myli. Jis girdi mūsų prašymus. . .

Andriuko namuose močiutė valandėlę pasisvečiavo, pasikalbėjo su Andriuko mama. Išeidama ji pasakė:

— Neužmirškite iš bažnyčios pas mane užsukti. Eisim, Andriuk, į sodą ieškoti velykaičių.

— Taip, kaip su tėtuku darydavom? — nušvito Andriuko veidas.

— Taip, vaikeli. Visai taip pat. . .

Velykų rytą suskambėjo močiutės durų skambutis. Močiutė atvėrė duris. Ant slenksčio stovėjo Andriukas — išsipuošęs ir besišypsantis.

— Tu vienas?

— Mamytė atvažiuos už valandos. Ji buvo pažadėjusi kažkam kažką padaryti. Bet mudu, močiute, eisim į sodą, ar ne?

— Eisim, — nusišypsojo ir močiutė.

Už močiutės ir kaimynų namų buvo didelis žemės sklypas. Visi kaimynai susitarę gražiai tą plotą prižiūrėjo. Prisodino krūmų, medžių, gėlių, išliejo takus. Tai buvo kaip mažas parkas. Močiutė jį sodu vadino.

Jau kelis metus per Velykas kaimynai vaikams paslėpdavo margučius to sodelio žolėje ir po krūmais. Suvažiavusios šeimos linksmiai ieškodavo tų stebuklingų velykaičių. Ypač laimingi būdavo vaikai.

Dabar močiutė su Andriukuėjo į sodą. Bet vaikas buvo neramus. Jis norėjo kalbėti. Močiutė švelniai į jį pasižiūrėjo.

— Močiute, aš vakar ir šiandien labai meldžiaus. Aš Dievuliui labai prašiau vieno dalyko. Bet tai paslaptis, močiute. Tik vienas Dievulis ir aš apie tai žinom...

— Labai gerai, vaikuti. Dievuliui patinka, kai juo pasitikim.

— Bet aš galiu papasakoti apie sapną, kurį vakar sapnavau. . . Ar nori išgirsti, močiute?

— Labai noriu, Andriuk.

— Atsimeni, kaip tu, močiute, mums vakar pasakojai, kad Velykų rytą, kai Jėzus prisikėlė, Marija atėjo prie kapo ir Jėzaus neberado? . . .

— Taip, vaikuti.

— Tai aš vakar apie tai galvojau ir galvojau. Ir aš prašiau ir prašiau Dievulio to vieno dalyko. O paskui štai aš sapnuoju, kad einu tarp akmenų ir ieškau Jėzaus. Aš taip noriu pasakyti jam savo prašymą. Bet niekur negaliu jo rasti. Lygiai taip, kaip Marija. Visur tik akmenys. Daug akmenų. Ir pilna gėlių. . . Ir aš taip einu, einu, ir staiga toli, toli matau. . .

Berniukas sustojo ir išsikibo į močiutės ranką. Jis parodė pirštuku į toli.

— Močiute, kas ten? Ar tu matai?

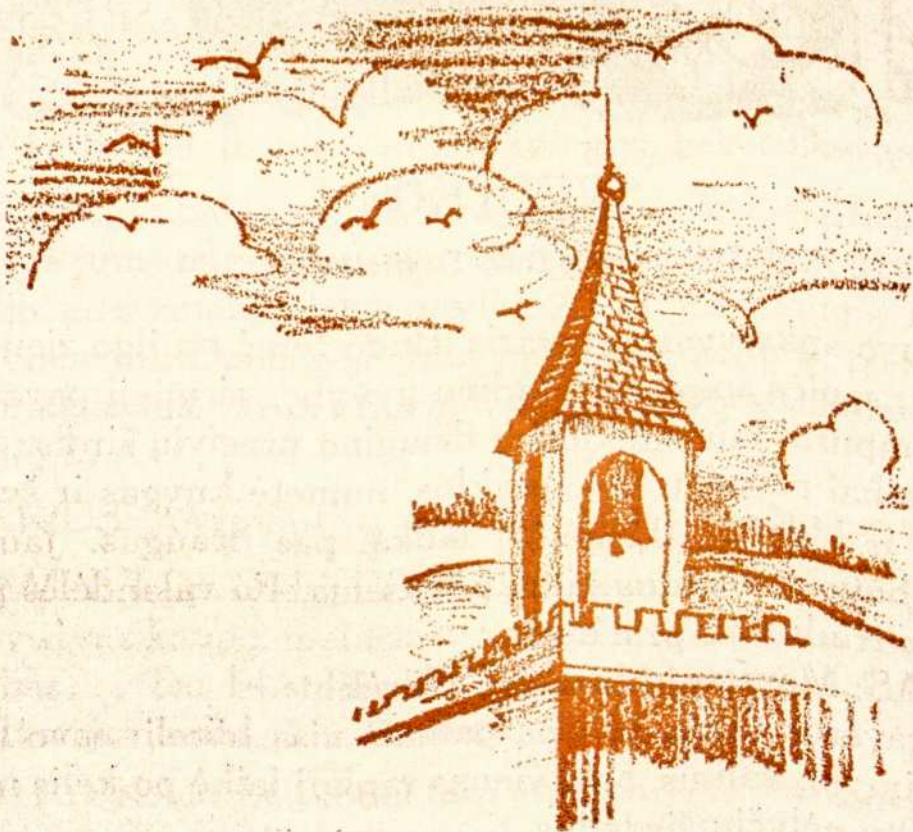
Močiutė nieko nematė. Jos širdis virpėjo, klausantis Andriuko sapno. Akys ašarojo.

Staiga berniukas paleido močiutės ranką ir ėmė bėgti per gatvę. Močiutė nusigando, kad po automobiliu pakliūs. Ji ėmė graibstyti po kišenius, ieškodama akinių. Kai juos surado ir pakėlė akis, pamatė gatve einantį savo sūnų, Andriuko tėvą. Į jo glėbį skriste skriejo vaikas.

— Tėveli, tėveli! — garsiai šaukė Andriukas. Taip garsiai, kad visa gatvė skambėjo.

Močiutė nusišluostė aprasojusius akinius.

— Ačiū Dievui, — atsiduso ji. — Tai tikras Velykų stebuklas.

VELYKOS

paruošė Dalia Staniškienė

Buvo ankstyvas pavasaris. Budo žemė po ilgo žiemos miego; saulės spinduliai žadino gyvybę, pirmieji pavasario pumpurai jau skleidėsi ir džiugino praeivių širdis.

Vaikai parbėgo iš mokyklos, numetė knygas ir švarkelius ir klegėte išklegėjo į lauką, pas draugus. Jau ir jiems buvo nusibodus šalta, gili žiema. Po valandėlės pasigirdo triukšmas prie durų.

VYTAS: Mamyte! Mamyte! Žiūrėk!

Pravėrus duris, motina pamatė visą būrelį: savo tris du kaimynų vaikus. Kiekvienas rankoj laikė po kelis mažų, baltų gėlyčių žiedelius.

INDRĖ: Žiūrėk, mamyte! Tau priskynėm. Parke jau žydi. Ten radom.

MAMA: Ačiū, vaikučiai! Labai gražios gėlytės. Ateikit į vidų. Gal norit pieno ir sausainių?

VAIKAI: Norim, norim! O paskui bėgsim vėl į lauką!

MAMA: Vaikai, už savaitės Velykos, daug darbo namuose, reikia išvalyt, sutvarkyt po žiemos. Noriu, kad ir jūs padėtumėt.

DARIUS (nusiminęs): Bet mes norėjom atgal į parką. . .

PETRIUKAS (kaimynų vaikas): Kodėl Velykos tokia didelė šventė? Mano mokykloj tokių dalykų neaiškina.

DARIUS: Nes per Velykas švenčiam Kristaus prisikėlimą iš numirusių.

PETRIUKAS: Bet kaip jis galėjo prisikelti?! Juk kai žmonės numiršta, jie daugiau neprisikelia.

VYTAS: Bet Jis buvo ne tik žmogus, bet ir Dievas.

MAMA: Labai teisingai. Prisimenat vaikai — prieš Kalėdas aš jums pasakojau, kaip Jis gimė tvartely mažu kūdikėliu, nes žmonės labai mylėjo. Kai Jis užaugo, negeri žmonės, kurie nenorėjo Jį ir Jo mokslą priimti, prikėlė Jį prie kryžiaus. Ar prisimenat, ką Jis buvo apaštalams pažadėjęs?

DARIUS: Aš žinau! Jis pažadėjo po trijų dienų prisikelti.

MAMA: Taip. Didįjį Penktadienį minim Jo mirtį. Tą dieną visi susikaupę, meldžiasi, bažnyčiose einamas Kryžiaus Kelias. . . Tai 14 stočių, kurios primena Jėzaus kelionę į Kalvarijos kalną, kur jis mirė.

PETRIUKAS: Bet kodėl taip atsitiko? Ar Jėzus negalėjo pabėgti nuo tų blogų žmonių?

MAMA: Jis mirė už visų žmonių nuodėmes, Petriuk. Ir prisikeldamas Jis nugalėjo blogį ir atidarė mums visiems, visiems vartus į dangų . . . Matot, vaikai, Jis ir kentėjo, ir mirė, ir vėl prisikėlė, nes Jis mus — žmones labai mylėjo.

VYTAS: Užtat Velykos tokia džiaugsminga šventė!

MAMA: Taip, tai didžiausia krikščionių šventė. Ir mes jai turime tinkamai pasiruošti. Ne tik savo namus, bet ir savo širdis ir sielas turime paruošti, kad prisikėlęs Kristus pas mus ateitų. Visą Didžiąją Savaitę prieš Velykas mes tam ruošiamės. Bus gražios apeigos bažnyčioj, pamaldos — eisim visi. Eisim išpažinties ir priimsim Jėzų į savo širdį.

INDRĖ: Tai skubėkim valyt namus, nes kitą savaitę nebus laiko! Ir aš noriu eit į bažnyčią ir paruošt Jėzuliui savo širdį. Mokytoja mums pasakojo, kad Jėzus vaikučius labai mylėjo ir norėjo, kad jie pas Jį ateitų.

VYTAS: Aš plausiu langus!

DARIUS: O aš valysiu grindis.

INDRĖ: Aš bėgu savo kambarį sutvarkyt — ten visi žaislai išmėtyti!

PETRIUKAS: Ar aš galiu Vytui padėti?

VYTAS: Gerai! Greičiau baigsim. Tada galėsime eit į tavo namus ir aš tau padėsiu.

Vaikai dirbo linksmai klegėdami. Smagu jiems buvo ruošti namus ir širdis didžiajai pavasario šventei — Velykoms, kada prisikėlęs Kristus prikelia ir žmonių širdis naujam gyvenimui džiaugsmingai skambančiu Aleliuja.

VELYKŲ RYTAS

**Meletėlė
mažytėlė
nusiteikusi liūdnai:**

**“Čia nėra gimtų namučių,
nei tokių gražių margučių,
kaip tenai...”**

**Štai —
margutis nematytas!
Toks didžiulis, išrašytas!
“Ai, ai, ai!
Kaip gerai!”
“Kad paimti negaliu,
tai parisiu takeliu...”**

**Nuo kalniuko nusirito:
“Ai, kas bus,
jei suduš?
Jau nerasiu
tokio kito!”**

Kai sudužo tas margutis,
išsirito toks kiškutis.
Jis, mergaitės išsigandęs,
nudulkėjo į pakalnę.

O mažytė Meletėlė,
atsibudus
atsikėlė.

“Buvo sapnas nematytas.
O dabar — Velykų rytas!
Bėgsiu greitai pažiūrėti,
kur margučiai man sudėti.

Tas išdykėlis kiškutis
bus aplankęs mūs namučius.
Taip, tikrai!”

DU DRAUGAI

*parašė Ethel Marbach
(sulietuvino D.S.)*

Kartą gyveno popiežius vardu Feliksas. Jis gyveno tame laikotarpyje, kai buvo draudžiama būti krikščioniu, kaip dabar yra draudžiama būti krikščioniu Lietuvoje.

Popiežiaus Felikso dienomis dar nebuvo krašte nei traukinių, nei automobilių, nei helikopterų. Popiežius negalėjo greitai pabėgti iš vieno krašto į kitą.

Popiežius žinojo, kad romėnų kareiviai ketino jį suminti ir atiduoti savo imperatoriui. Ir jis nusprendė, jog geriau jis pasislėps, negu eis į kalėjimą ir paliks savo tikinčiuosius be vado. Taip apsisprendęs, jis nusivilko savo iškilmingus rūbus ir nusiėmė aukštą kepurę. Popiežius Feliksas apsivilko paprastu rudu keleivio rūbu. Jis pasiėmė lazda ir pėsčias iškeliavo gatvėmis.

Taip jam beeinant, romėnų kareiviai pastoja kelią, sakydami:

— Senas žmogau, ar nematei kartais to krikščionio, popiežiaus Felikso? Mes jo visur ieškom!

— Ne, nemačiau, — atsakė Feliksas, stengdamasis pakeisti balsą, kad kareiviai jo neatpažintų.

Kareiviai šį kartą jo neatpažino ir Feliksas ėjo toliau, ieškodamas kur prisiglausti nakties poilsiui. Taip beeidamas jis sušilo, suprakaitavo ir stabtelėjo atgauti kvapą. Šalia kelio pamatė apgriuvusį namą su plyšiu sienoje. Feliksas nusprendė čia pasislėpti. Vargais negalais, jis įlindo į vidų pro tą plyšį sienoje. Įlindęs pagalvojo: jeigu kas tik

ikiš nosį pro tą plyšį sienoj, tuoj jį pamatys. Bet popiežius buvo senas ir neturėjo jėgų ieškoti geresnės slėptuvės. Taip jis atsiklaupė ir pradėjo melstis.

— Brangus Dieve, jeigu nori išlaikyti mane gyvą, kad vadovaučiau tavo krikščionims, padėk man kaip nors išsigelbėti.

Jam pasimeldus, siena perbėgo mažas, baltas voriu-
kas. Jis stabtelėjo, apsidairė ir nuskubėjo prie plyšio sie-
noje. Neilgai truko, kol šis mažas voriu-
kas išaudė tinklą. Jis uždengė visą plyšį sienoje nauju, šilkinu voratinkliu. Vos tik popiežius Feliksas lengviau atsiduso, pasigirdo artėjančių kareivių balsai.

— Ne, čia jo nėra, — tarė jų vadas. Neverta net ieš-
koti! Ar nematot, kad voratinklis visai nepaliestas. Sku-
bėkim toliau! Mums gi reikia surasti tą krikščionį Feliksą.

Ir taip romėnų kareiviai niekada nesurado ir nesusėmė popiežiaus Felikso.

Feliksas pakrikštijo vorą vardu Fidelis. Tai lotynų kalboj reiškia — ištikimasis. Ir kai krikščionys vėl atgavo laisvę, Fidelis gyveno sau ramiai kartu su popiežium jo rūmuose. Tenai Fidelis ir toliau audė savo voratinklius, ir niekam nebuvo valia jų paliesti. Ypač gražiai atrodydavo Fidelio išausti voratinkliai langų kampuose, ankstyvos saulės apšviesti. Bežiūrėdamas į juos, popiežius atsidusdavo. Prisimindavo su dėkingumu tą dieną, kai voriuukas Fidelis išgelbėjo jo gyvybę.

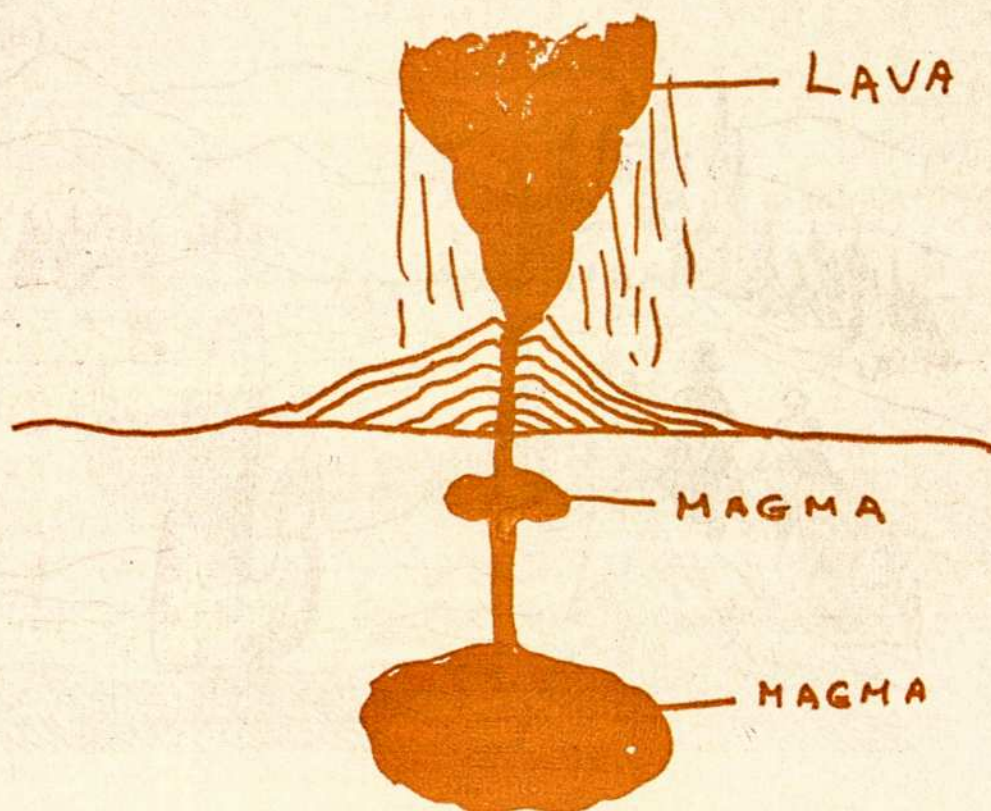
UGNIAKALNIAI

Irena Grigaitienė

Ugniakalniai pasirodo savo galioj, kai per kalno viršūnę trykšta į padanges suskystėję akmenys ir karšta lava bėga kalno šonais žemyn, užpildama visą apylinkę. Tuomet ugniakalniai pakeičia žemės paviršiaus išvaizdą visoje apylinkėje.

Ugniakalnis yra žemės gelmių išsivėdinimas. Iš žemės gelmių iškyla suskystėję akmenys, pelenai ir dujos. Žemės gelmėse nuo karščio susidaręs spaudimas išstumia šią masę laukan. Taip sumažinamas spaudimas. Ši masė (magma), pasiekus žemės paviršių, yra vadinama lava.

Išsiliejus iš ugniakalnių lava būna labai karšta (siekia 2000°F). Ji teka kalno atšlaitėmis žemyn. Jos greitis priklauso nuo jos tirštumo ir nuo karštumo. Liedamasi statiesniais kalnais, ji bėga daug greičiau, o lėkštumose — lėčiau.

1971 metais Sicilijoje (sala prie Italijos) nuo ugniakalnio Etnos garuojanti lava greitai pylėsi kalno atšlaitėm. Pamaži ji šalo, kietėjo ir lėtėjo. Kai priartėjo miestuką Fornazzo, ji jau tik po truputį slinko. Miesto žmonės sustoję galėjo žiūrėti į atslenkančią lavą.

1943 metais Meksikoje lava taip greitai pasipylė, kad visai netikėtai užpylė du miestelius, net žmonės nespėjo pasitraukti. Kur anksčiau buvo miestas, dabar buvo matyti tik bažnyčios bokštas išlindęs iš suketėjusios lavos.

Garsiausias pasaulyje ugniakalnis yra Vesuvius. 79 metais prieš Kristaus gimimą, rugpiūčio 24 dieną iš jo ėmė veržtis lava. Netoli stovintis miestas Pompėjus buvo visai užpiltas lavos bei nuo ugniakalnio krintančios pelenų krušos. Per porą valandų maždaug 12 pėdų sluoksnis uždengė Pompėjų. Žmonės nespėjo pabėgti ir žuvo, pagauti suakmenėjančios masės. Šiandien mokslininkai atkasę suakmenėjusį medžiagos sluoksnį, randa tiktai tuščias vietas, kur žmonių kūnai kadaise buvo užpilti.

Ugniakalniai, išlieję lavą ir atpalaidavę žemės gelmes nuo vidinio spaudimo, užgęsta. Iš šono atrodo taip, kaip kiti paprasti kalnai. Tačiau jų viršūnė išduoda paslaptį, kad čia nėra paprastas kalnas, bet kadaise buvęs ugniakalnis. Viršūnė būna įlenkta į vidų, per kur kadaise lava bėgo. Kartais atsiranda ežeras viršūnės dauboje (krateryje).

Ugniakalniai nevisuomet būna žemyne. Dažnai jie būna ir po vandeniu. Ne per seniausiais netoli Islandijos reikėjo ant žemėlapių pridėti naują salą. Surtsey sala atsirado, kai išsiveržė ugniakalnis po vandenynu ir išbėgo toks didelis kiekis lavos, kad susipylė kalnas ir iškilo virš vandenyno paviršiaus.

Šiais laikais mokslininkai daug tyrinėja ugniakalnių išsiveržimus ir bando numatyti, kada ir kur sekantis ugniakalnis išsiverš. Aš pati nenorėčiau būti arti išsiveržiančio ugniakalnio. O tu? . . .

paruošė R. Račkauskienė

I. Kur gyvuliai ir žvėrys gyvena

Suvesk gyvenvietes su jų gyventojais.

Kas gyvena inkile?

višta

Kas gyvena tvarte?

voverė

Kas gyvena urve?

karvė

Kas gyvena ežere?

bitės

Kas gyvena vištidėje?

paukštis

Kas gyvena medžio drevėje?

šikšnosparnis

Kas gyvena avilyje?

žuvis

II. MĖSLĖS

1. Neturi jis nei ilgio, nei pločio, nei aukščio,
bet vis viena jį matuojame.

(Ši dalyką matuojame tam tikru instrumentu.)

2. Turi miestus be žmonių, miškus be medžių,
upes be vandens.

(Jį naudojame, keliaudami į nežinomą vietą.)

3. Kas didėja ir didėja, niekuomet nesumažėja?

4. Kas ateina ligi pat namų durų,
bet niekuomet į vidų neina?

III. Galvosūkis vyresniesiems

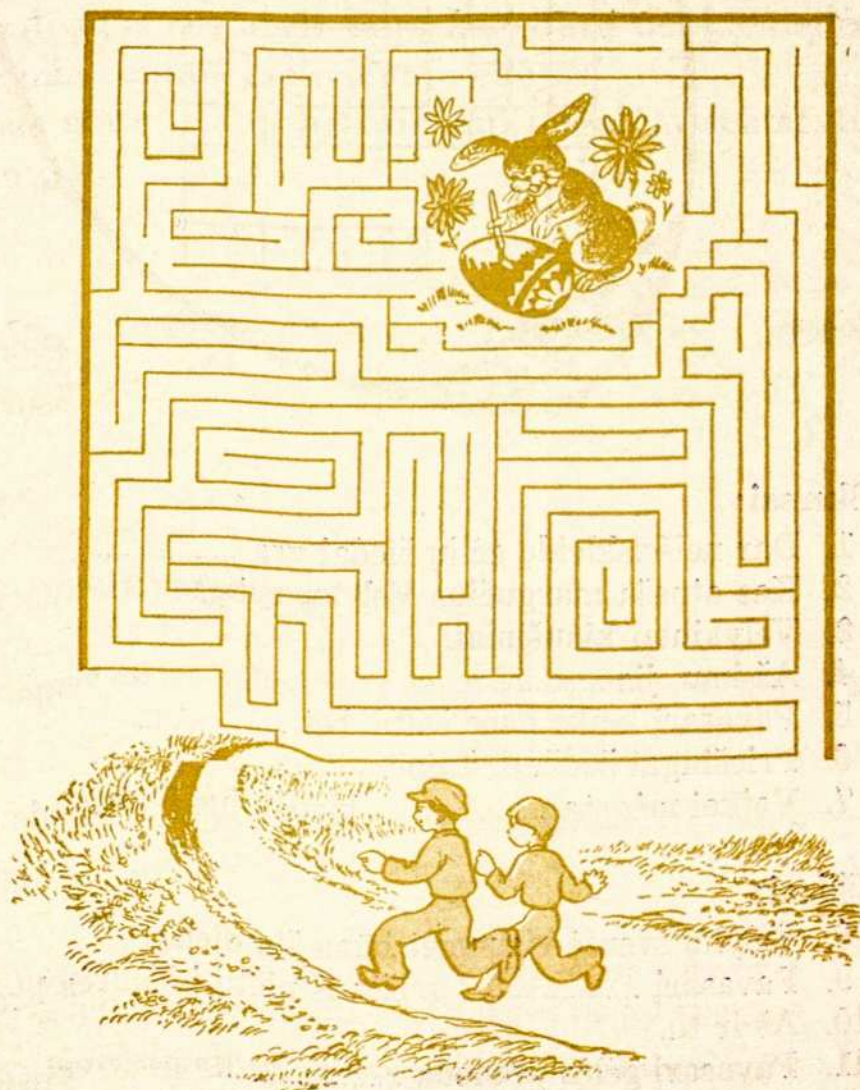
Čia yra pasislėpę keturi paukščiai, kurie plaukioja vandenyje. Jų vardai surašyti iš kairės į dešinę, tik raidės sumaišytos.

Ar galite surasti visus keturis paukščius?

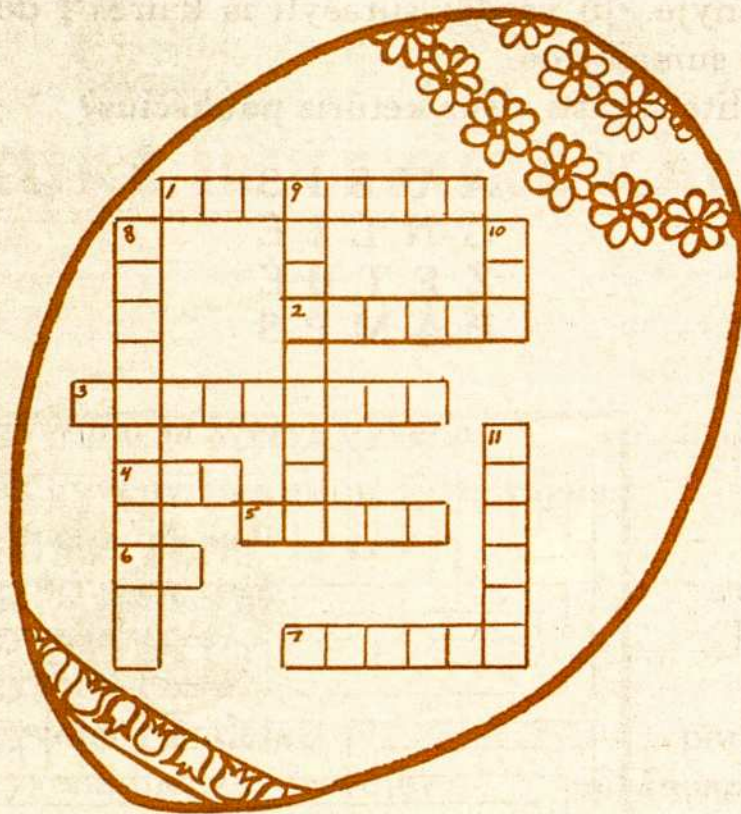
A U S I S
G N L I Ė
Ž E T B Ė
P A M P S

Ar
vaikai
suras
Velykų
kiškį?

Padėk
jiems!

IV. PAVASARIO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Dar neišsiskleidę gėlių žiedai yra
2. Kas atneša margučius Velykų rytą?
3. Velykiniai kiaušiniai.
4. Aš imu, jis
5. Pavasarį lauke nebe šalta, bet
6. Priešingai žodžiui "taip".
7. Vaikai mėgsta kiaušinius įvairiomis spalvomis.

Išilgai:

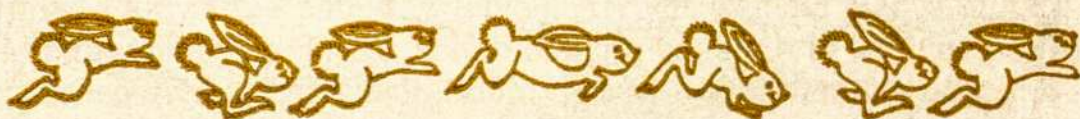
8. Velykų šventė visuomet būna šią dieną.
9. Pavasarį grįžta iš pietų į šiaurės kraštus.
10. Aš ir tu.
11. Pavasarį gėlės pradeda

V. PAGALVOKIME

1. Vieną vakarą ponas atėjo į viešbūtį ir paprašė nakvynės. Viešbučio tarnautojas jam paskyrė kambarį, kurio numeris buvo 204. Ponas nusiskundė esąs labai pavargęs, bet rytoj turės keltis labai anksti — 6:00 valandą. Tarnautojas jį ramino: “Nesirūpink. Ryt man paskambink ir aš tave prikelsiu.”

Kur yra klaida šioje pasakoje?

2. Jonukas sako Tomukui: “Turiu septynius centus. Ar gali juos sustatyti taip, kad būtų penkios eilės su trimis centais kiekvienoje eilėje?”
Tomas statė, statė, bet niekaip negalėjo sustatyti. Ar tu gali?

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

II. Mislės — 1. oro temperatūra, 2. žemėlapis, 3. tavo amžius, 4. laiptai.

III. Antis, gulbė, žąsis, pėmpė.

Išilgai: 8. sekmadienį, 9. paukščiai, 10. mes, 11. žydėti.

IV. Skersai: 1. pumputrai, 2. kiškis, 3. margučiai, 4. ima, 5. šilta, 7. dažyti.

centus skersai.

2. Centus galima sudėti taip: 3 centus tiesia eile išilgai per vidurį ir po 2 istrizai iš šonų. Taip gausi 3 eiles po 3 centus išilgai ir 2 eiles po 3

V. 1. Jei ponas paskambins tarnautojui, jis jau bus atsikėlęs!

KEISTA KELIONĖ

Ritos Stukaitės
Chicago, Ill.
premijuotas rašinys

Graži vasaros diena. Sėdime su Ramona paežery. Baltas smėlis šildo man kojas, o skaisti saulutė kaitina nugarą. Ežeras mirguliuoja spinduliuose ir mažytės bangas teškia į akmenuotą krantą. Viskas taip tylu, ramu ir gražu. Ramona skaito knygą, o aš svajoju. Mintyse nuklystu į savo tėvynę prie Baltijos jūros, į Juodkrantės vasarvietę. Tarytum matau, kaip vasarotojai vaikšto pakrante ir kažką renka. Žinau ką! Gintarą.

Dabar aš jau Žemaitijoje. Stoviu ant didelio Medvėgalio kalno ir stebiu gamtos vaizdus. Tolumoje matyti Šatrijos kalnas, apaugęs medžiais ir krūmais. Nulipusi nuo kalno, vaikščioju laukais

ir pievomis. Šieno kupetos pūpso kaip kokie išrikiuoti kareiviai. Toliau matyti vyras, kertantis rugius, o moterys eina paskui, rišdamos pėdus. Staiga palieku šį vaizdą ir atsirandu aukštaitiškoj sodyboj, kur vyksta rugiapiūtės pabaigtuvės.

Jaunimas susirinkęs šoka ir dainuoja. Viena mergužėlė rymo prie berželio kažką svajodama. Tolumoje matau Kernavės piliakalnį. Stebiu kaip naktis užgula žemę. Pasigirsta laukinių žvėrių ir paukščių garsai. Mėnulis pateka ir apšviečia gamtą. Man akys jau merkiasi ir užmiegu po pušimi, svajodama apie Kernavės piliakalnio paslaptingumą.

Nubundu Suvalkijoje. Regiu saulėtekį. Saulė kyla virš kviečių lauko. Paliečiu jų sunkias varpas, spindinčias auksu rytmečio saulės spinduliuose. Koks gražus pasaulis, kokia maloni vieversėlio giesmė padangėje! Keliauju lauko takeliu, o aplink žydi gėlės ir kvepia čiobreliai. Saulė kaitina, ir man darosi karšta. Taip norėtusi kur atsigaivinti. Bėgu į Šešupę ir pūkšt! išoku į jos mirguliuojantį sraunų vandenėlį.

Išsimaudžiusi atsisėdu ant akmens ir dairausi po plačią apylinkę. Pakrantėje pamatau laivelį. Atrodo, kad jis manęs laukia. Atsigulus laivelio dugne, stebiu mėlyną padangę ir lengvus pūkinius debesėlius. Laivelis liūliuoja ir neša mane Nemuno link. Priplaukus Nemuną, srovė pasuka laivelį į vakarus, Baltijos jūros link. Kokia graži, plati upė! Aš niūniuuju:

Nemunėli, Nemunėli,
Per laukus, per plačius, per girias,
Tyrą, tyrą plukdai vandenėlį
Į plačiausias pasauly marias!

Staiga pajuntu bakstelėjimą į šoną. Atsimerkus pamatau savo draugę Ramoną. Ji juokiasi iš manęs ir klausia, ką aš čia vapalioju.

— Aš... aš nevapalioju, o dainuoju. Aš plaukiu Nemunu ir dainuoju...

— Ką tu čia niekus šneki. Tu gi Wisconsin, ne Lietuvoj, — sako Ramona.

— O, Ramona, kad tu žinotum, kaip gražu ten... ten, kur aš buvau...

KAIP KIŠKIAI VIRTO VARLĖMIS

Alida Vitaitė, 4 sk.
konkursinis rašinys
Chicago, Ill.

ALP 1785
L.arch.

Vieną gražią pavasario dieną gyveno kiškių šeima: ponia Kiškienė, ponas Kiškis, sesutė Kiškytė ir broliukas Kiškutis. Sesutė Kiškytė visiems pasakė:

— Tuoju bus Velykos ir reikės dažyti margučius, o paskui išdalyti geriems vaikams.

Dvi savaitės praėjo nuo tų žodžių. Iki Velykų liko tik dvi dienos. Ponia Kiškienė padėjo dažus ant stalo ir visa šeima susėdo ir pradėjo dažyti margučius. Kai darbą užbaigė, ponas Kiškis tarė:

— Jūs turėsite išdalyti margučius rytoj rytą, tai reikės atsikelti anksti.

Sesutė Kiškytė ir broliukas Kiškiukas tuoju nuėjo gulti.

Kitą rytą visi atsikėlė labai anksti. Ponia Kiškienė sudėjo visus margučius į vežimėlį. Vaikai atsisveikino ir iškeliavo. Staiga susitiko ragana.

— Che, che, che, aš noriu gauti tuos margučius. Jeigu neduosit, tai paversiu jus varlėmis.

Kiškytė atsakė:

— Neduosim. Tie margučiai geriems vaikams.

— Tai turėsiu jus paversti varlėmis! — sušuko ragana. Taip ji ir padarė ir nubėgo su margučiais.

Kiškiai-varlės nežinojo, ką daryti. Kiškytė pradėjo verkti, o Kiškiukas mėgino ją nuraminti. Staiga atsirado geroji laumė ir paklausė:

— Ko tu verki, varlyte?

Broliukas Kiškiukas papasakojo, kas atsitiko. Geroji laumė pasigailėjo ir vėl atvertė juos kiškiais.

— Bet mes nebeturime margučių, nei vežimėlio...

— Tai aš jums duosiu, — atsakė geroji laumė.

Geroji laumė jiems davė vežimėlį pilną labai gražių margučių, dar gražesnių už tuos, kuriuos ragana pavogė. Margučiai blizgėjo sidabriniais raštais. Abu kiškiukai padėkojo laumei ir nuskubėjo prie darbo.

Kai išdalyjo margučius, grįžo namo. Tėveliai Kiškiai davė jiems po pilną krepšėlį margučių ir saldainiukų. Visi nutarė, kad tai linksmiausios Velykos, nes viskas laimingai pasibaigė.